

Anica, najstarejši otrok, je stala sredi vesele dece in pela omenjeno božično pesem. Oh, kako so se bliščale otrokom od veselja oči! Kako so bili srečni! Niso bili sicer dobili darov, kakor gosposki, a radovali so se tako pristrčno lepim jaslic, da je bilo kaj!

Z otroci v koči se je radovala zunaj na robu gozda tudi mala jelka. Saj jih je vendar poznala vse od najmanjšega Tončka do najstarejše Anice.

Z Bečajevimi otroci se je veselilo mlado drevesce spomladi ali po letu, ko so se igrali v njega bližini, ž njimi se je radovalo, ko so trgali cvetlice in si pletli venčke iz cvetlic, ki so bile vsklile ob njem. Anico in njeno petje pa je ljubila mala jelka najbolj. Veselja ji je vtripalo srce vselej, ko je prignala domačo sivko na obronek na pašo.

Tako se je bilo drevesce navadilo Bečajevih otrok, da se je ž njimi radovalo v veselju in ž njimi žalovalo v bolesti. Ker je rastlo v bližini koč, zapazilo je lahko tudi vsako izpremembo, ki se je vršila pri Bečajevih.

Tudi nocoj se je zveselilo drevo, ko je zagledalo svoje znance v blaženem veselju. Prestavilo se je v duhu v kočo ter tam delilo veselje s svojimi znanci.

Nikakor ni torej čudno, da je začela mala jelka na obronku ponavljati milo božično pesem, katero je pela Anica. Igle so zmajevale na drevescu, in z vejc se je čul lahen spev:

»O srečne, srečne jaslice«

Ni se čulo daleč to petje male jelke. A slišala ga je vendar žalujoča smreka. Poslušala ga je z zanimanjem. In ko je končala mala jelka, oh, takrat je posladiło nekaj potrtó žalujočo smreko.

Tudi ona je zrla v Bečajevo kočo, tudi ona je čula milo otročje petje, videla zadovoljnost, katera vlada v borni koči. Zapazila je tudi vtis, ki ga je napravil ta prizor v duši njene sestrice jelke. Saj je čula ponavljanje božične pesmi. In če je res, kar pravijo, razume rastlina rastlino.

Ne vem sicer, kaj je tako uzadovoljilo smreko, kaj ji je odvrnilo vedno pogledovanje na gosposko hišo, a to vem, da ni odslej več povešala igel; tudi ni bilo več čuti njenih žalostnih vzdihov. A če se ne motim, je bilo sedaj ponavljanje mile božičnice krepkejše, kot prej.

Pa menda je ni ponavljala z jelko tudi smreka?

No, vsaj tako nekako je bilo čuti!

Cudna moč svete noči!

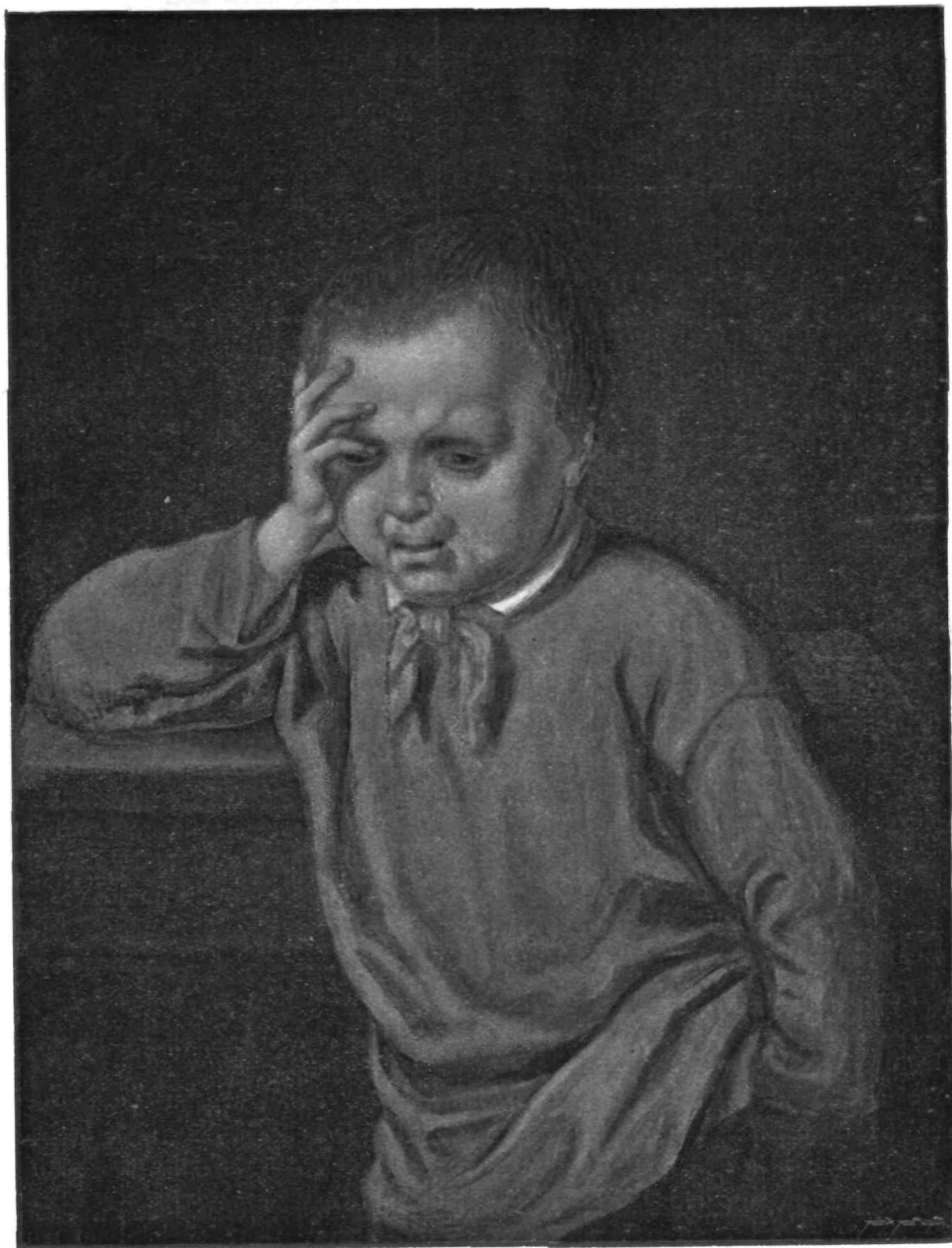

Biser.

Morski je globini
Biser zakopan,
Krije ga na veke
Grob valov teman.

Ti, nedolžno dete,
Biser si ljudij,
Gleda žar ljubeče
Božjih te očij.

Užaljeni deček.
(Po Langusovi sliki.)